

Arrest

nr. 106 516 van 9 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 10 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 3 mei 2011 het Rijk binnen en diende op 4 mei 2011 een asielaanvraag in. Op 12 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van het Nepalees staatsburgerschap en bent u afkomstig uit Ayodhyapuri VDC (Village Development Committee) gelegen in het Chitwan-district (Nepal). Sinds 2060 (Nepalese kalender, stemt overeen met 2003/2004 volgens de Gregoriaanse kalender) was u actief binnen de 'Nepal Democratic Student Union', studentenafdeling van de koningsgezinde 'Rastriya Prajatantra Party Nepal' (RPP-N). U was er voorzitter. Sinds 2063/2064 (2006/2008) voerde u activiteiten voor de RPP-N. U was actief voor de RPP-N binnen uw VDC, maar u nam ook deel aan programma's georganiseerd door uw partij op andere plaatsen binnen uw district. Voor 2063 (2006/2007) waren de Maobadi zeer streng en eisten zij donaties van uw ouders, die betaalden. Vanaf 2063 (2006/2007) werden de Maobadi milder en weigerde u meermaals wanneer u donaties werden gevraagd. U betaalde eenmalig een bedrag van 15000 Nepalese rupees in 2064 (2007/2008). Echter, omdat u de gevraagde bedragen niet betaalde, ontving u wel dreigbrieven van de Maobadi waarin ermee werd gedreigd u te zullen vermoorden en uw woning te zullen vernielen indien u niet zou betalen. Tevens ontving u van de Maobadi brieven waarin zij eisten dat u uw partij zou verlaten. Om uw problemen te ontlopen logeerde u regelmatig enkele kilometers verder bij uw oom R. L. in Bharanpur (Chitwan-district). Ook daar voelde u zich bedreigd. Op 8 Chaitra 2067 (22 maart 2011) nam u deel aan een protestactie (motorcycle rally) voor Parash Sana die zich die dag in Chitwan moest verantwoorden voor het gebruik van een vuurwapen tijdens een incident. Op 10 Chaitra 2067 (24 maart 2011) was u met uw ouders thuis wanneer u een groep Maobadi uw woning hoorde naderen. U hoorde dat de Maobadi u bedreigden en u vluchtte weg van huis voor de Maobadi aankwamen. U vluchtte naar uw vriend R. A. in Devendrapur (Nepal) waar u een week verbleef. Omdat u hoorde dat u daar zou worden aangevallen, vluchtte u op 17 Chaitra 2067 (31 maart 2011) naar Delhi (India), waar u ongeveer een maand verbleef. Van Delhi reisde u via Frankfurt (Duitsland) naar België, waar u op 4 mei 2011 een asielaanvraag indiende. Bij een terugkeer naar Nepal vreest u vermoord te zullen worden door de Maobadi. U legde geen documenten neer in het kader van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde met een vals paspoort van Delhi naar Frankfurt te zijn gereisd. Wat betreft het door u tijdens uw reis gebruikte paspoort stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 16 mei 2011 dat het een vals Indisch paspoort betrof met uw eigen foto, maar dat u de naam in het paspoort niet kende. Andere gegevens in het gebruikte paspoort zoals de concrete geboortedatum en -plaats waren u onbekend. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u voorts dat uw smokkelaar D. G. heette (Verklaring DVZ, vraag 34). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u dat uw smokkelaar R. heette, dat de naam in het door u gebruikte paspoort D. G. was en kon u niet concreet aangeven hoe lang het visum in uw paspoort geldig was. U stelde verder dat er u tijdens de controles door de immigratiediensten in Delhi en in Frankfurt geen vragen werden gesteld over uw reis en dat het steeds de smokkelaar was die uw paspoort toonde aan de controleurs (CGVS, p. 8-11). De door u beweerde gang van zaken tijdens uw reis van Delhi naar Frankfurt is echter moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat meermaals grondig ondervraagd te worden omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig ondervraagd worden over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere hiermee verbonden verplichtingen. Gelet op dit grote risico kan redelijkerwijze verwacht worden dat u meer details zou moeten kunnen verstrekken over de door u gebruikte reisdocumenten. Indien u India werkelijk met een vals reispaspoort zou hebben verlaten, kan worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in dit document. Overigens gebeuren deze controles steeds strikt individueel. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat uw smokkelaar steeds uw paspoort voor u zou hebben getoond. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting om niet EU

onderdanen aan een grondige controle te onderwerpen. Uw verklaringen met betrekking tot uw binnenkomst op het Schengengrondgebied zijn dus niet aannemelijk. Voorts legde u geen enkel document neer dat uw reisweg kan staven. Voorgaande bevindingen ondermijnen de waarachtigheid van uw vluchtrelaas en zetten daarenboven ook uw algemene geloofwaardigheid onder druk.

Wat betreft de door u aangebrachte asielmotieven – u kende door uw royalistische sympathieën en lidmaatschap van de RPP-N problemen met de Maobadi – moet gewezen worden op een aantal inconsistenties die de waarachtigheid van deze problemen op fundamentele wijze ondermijnen. Vooreerst, zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 16 mei 2011 dat u meermaals door de Maobadi telefonisch bedreigd werd met de boodschap dat u uw partij diende te verlaten en zich bij hen diende aan te sluiten (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 4 maart 2013 verklaarde u nooit telefonisch door Maobadi bedreigd te zijn geweest (CGVS, p. 12, 14-15). Voorts kan er, gelet op het feit dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken daarover met geen woord heeft gerept, ernstig worden getwijfeld aan uw beweringen dat de Maobadi donaties van u eisten (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 1-5; CGVS, p. 11-12, 15). In verband met het incident van 10 Chaitra 2067 (24 maart 2011), dat de directe aanleiding van uw vlucht uit Nepal vormde, verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u die bewuste dag werd ontvoerd door de Maobadi en dat u in de volgende nacht kon ontsnappen (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 4 maart 2013 verklaarde u echter dat u die bewuste dag vluchtte van uw woning vooraleer de Maobadi arriveerden aan uw woning en dat u de Maobadi die dag in persoon niet zag of sprak (CGVS, p. 12-13). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan voornoemd incident. In dit verband kan nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat er momenteel geen individuele vervolging bestaat in Nepal op welk niveau dan ook van (ex-)royalisten. Een enkele confrontatie tussen RPP-activisten en UCPN-M-kaderleden in Madi, Chitwan district, niet te na gesproken, werden er bijvoorbeeld voor 2011 geen geweldincidenten met royalisten teruggevonden. Algemene 'clashes' tussen activisten van uiteenlopende politieke partijen komen in Nepal wel geregeld voor, maar dergelijke incidentele gebeurtenissen getuigen op zich niet van een gerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een eventuele terugkeer naar Nepal een reëel risico zou bestaan op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten slotte heeft u, indien er alsnog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan uw verklaringen, niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet (permanent) elders in Nepal zou kunnen vestigen om toekomstige problemen met de Maoïsten te ontlopen. Uw tegenargument, met name dat de Maoïsten in grootsteden een groter netwerk hebben, volstaat niet om een intern vluchtalternatief a priori uit te sluiten, temeer daar uw beweerde problemen met Maoïsten zich enkel in uw dorp afspeelden (CGVS, p. 13).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept de schending in van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het “redelijkheidsbeginsel”; het “zorgvuldigheidsbeginsel” en de “motiveringsplicht”. Verzoeker voert tevens het rechtszekerheidsbeginsel aan.

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.6. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661). Verzoeker toont geenszins aan dat voormelde beginselen geschonden zouden zijn.

2.7. Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 3 EVRM, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt er getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-

Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.2. De Raad acht het ongeloofwaardig dat verzoeker als Nepalese burger met een vervalst Indisch paspoort een intercontinentale vlucht kan nemen naar een EU Schengenland vanuit één van de belangrijkste internationale luchthavens met specifiek getrainde diensten voor het opsporen van vervalsingen, vijf op verschillende plaatsen doorgedreven emigratiechecks en meerdere controles door opgeleide airline officers. De efficiëntie van deze controles in het Indira Gandhi International Airport in New Delhi blijkt duidelijk uit het zeer laag aantal terugleidingen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Het is dan ook zeer weinig aannemelijk dat Nepalezen die vanuit India naar de Schengenzone vliegen op het Indira Gandhi Airport niet individueel en grondig zouden worden ondervraagd over hun reisdocumenten. Indien verzoeker deze individuele controles kon ontlopen dan dient hij dit nauwgezet toe te lichten. Zijn beweringen over de gang van zaken bij al deze controles "*Hij [de smokkelaar] hield het steeds bij zich*", "*Het paspoort was bij hem. De naam zegde hij mij ook enkel, hij liet het mij niet zien*", "*ik denk dat het een toeristenvisum was, maar zag het zelf niet. De smokkelaar had het paspoort bij*" en dat de "*smokkelaar liet het paspoort zien [op de luchthaven van Delhi]*", waarbij verzoeker nooit het paspoort in handen heeft gehad, noch werden er hem enige vragen gesteld (gehoor p.8, p.9, p.10), is dan ook niet geloofwaardig nu het zou getuigen van grote nalatigheid of uitzonderlijke toevalligheid dat vijf onafhankelijke diensten verzoeker niet individueel controleerden.

Verzoekers verklaringen dat hij niet individueel gecontroleerd werd, kunnen dan ook niet overtuigen. Daarenboven is een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar zodat niet aannemelijk is dat verzoeker initieel de naam niet kon geven van het vervalst paspoort (verklaring 34) en verder geen enkel detail kende van zijn vervalst paspoort. Dat verzoeker eerst verklaart dat D. G. de naam van zijn smokkelaar is (verklaring 34) en nadien stelt dat dit de valse naam in zijn paspoort is (gehoor p. 8) waarbij de smokkelaar R. noemt (gehoor p. 9), getuigt van het verzonnen en willekeurig karakter van zijn verklaringen. Daargelaten dat verzoeker inderdaad verklaarde dat hij in Frankfurt is geland, zoals tevens in het feitenrelaas werd opgenomen, zodat de objectieve informatie inzake de luchthaven van Charles de Gaulle niet pertinent is, is verzoeker compleet ongeloofwaardig over zijn uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij vanuit Delhi vertrokken is, minstens niet illegaal.

Verzoeker adstrueert op geen enkele wijze zijn voorgehouden reisweg terwijl hij met het vliegtuig van Delhi naar Frankfurt reisde, zodat hij op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht en waar en wanneer hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Hij toont dan ook niet aan wanneer, waar en hoe hij zijn land in werkelijkheid verliet. Derhalve kon de commissaris-generaal volkomen terecht besluiten dat deze vaststellingen de algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnen.

3.3. Daar waar verzoeker beweert dat de grond van de zaak niet beoordeeld werd, verwijst de Raad naar de desbetreffende motivering in de bestreden beslissing, in het bijzonder de derde tot en met laatste (zesde) paragraaf. Zijn verwijzing naar het arrest van de Raad van State wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.4. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn politieke profiel en hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van

de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.4.1. Aangaande de tegenstrijdige verklaringen voert verzoeker aan dat het interview op de DVZ zeer beperkt is en alleen de hoofdlijnen mogen aangebracht worden en dat het interview op het Commissariaat-generaal veel uitgebreider is en hierdoor voor verwarring kan zorgen.

Verzoeker verklaarde op de DVZ *“Ik werkte mee aan eerdere activiteiten binnen mijn partij. Hierdoor werd ik meerdere malen telefonisch bedreigd door de Maobadi. Ze wilden dat ik mij bij hen zou aansluiten en bij mijn partij zou weggaan. Ze dreigden er mee mij te vermoorden indien ik dat niet zou doen? Op 24/02/2011 kwamen leden van de Maobadi bij mij thuis en ik werd ontvoerd. In de nacht die daarop volgde ben ik kunnen ontsnappen en ik ben naar een vriend in Devindrapur gegaan. (...)”* (vragenlijst 3.5). Verzoeker maakte op het CGVS geen enkele melding van verzoeken tot betaling van donaties (gehoor p. 11-12), sprak verder enkel over donatiebrieven en brieven om niet deel te nemen aan het programma (gehoor p. 11), doch ontkende ooit telefonisch bedreigd te zijn (gehoor p. 12) en verklaarde inzake het incident op 24/02/2011 diverse keren dat *“nadat ik hoorde dat ze met die groep naar mijn huis kwamen, begon ik te lopen. Ik dacht dat ze mij zouden aanvallen en ging bij die vriend van mij”,* waarbij hij de Maobadi zelf niet sprak en *“ik was al weggelopen voor ze echt bij mij thuis waren. Ik hoorde die wel komen”* (gehoor p. 12). Bij confrontatie op het einde van het gehoor ontkent verzoeker dat hij dit gezegd heeft noch biedt verzoeker een andere aannemelijke verklaring. Dergelijke veelvuldige en manifest tegenstrijdige verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van het asielrelaas volledig en kunnen evenmin worden verklaard door het geven van een bondig antwoord op de DVZ, noch door het enkel geven van hoofdlijnen op de DVZ. Verzoekers verweer kan dan ook niet worden aanvaard. Zijn asielrelaas komt volledig verzonnen voor.

De afgevaardigde ambtenaar heeft er bovendien geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. De verklaringen van verzoeker en de vragenlijst werden verzoeker voorgelezen in het Nepalees en door hem ondertekend, waarbij hij tevens een kopie van de vragenlijst ontving. Verzoeker was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, ook niet ter gelegenheid van het interview op het CGVS wanneer hem daarover uitdrukkelijk gevraagd werd. In tegendeel, verzoeker bevestigt dat het gehoor op de DVZ *“het was goed, maar kort”,* dat hij de vragen en de tolk goed heeft begrepen en dat hij, gevraagd of hij alle belangrijke redenen had kunnen vertellen, *“ik zegde alles in het kort”* (gehoor p. 2). Verzoeker vermeldde enkel dat zijn tweede voornaam als gedeeltelijke familienaam was aanzien, doch bracht verder geen correcties aan. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoekers opmerking is dus niet enkel ongegrond, maar eveneens laattijdig.

3.4.2. Zoals blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (NEP 2011-004w) ondervinden (ex-)royalisten thans geen vervolging op welk niveau dan ook in Nepal. Hieruit blijkt tevens dat de Maobadi partij-instructies hebben uitgevaardigd om politieke tegenstanders niet langer te hinderen. Verder is verzoeker een jonge, lokale vrijwilliger zodat hij – voor zover al geloofwaardig, *quod non* gezien de veelvuldige en manifeste tegenstrijdigheden – alleszins geen uitgesproken partijpolitiek profiel heeft, laat staan nationale bekendheid geniet. Derhalve kan geen geloof aan het beweerde politieke karakter van verzoekers vervolging worden gehecht.

Verder blijkt tevens uit de *Subject Related Briefing “Nepal” “Veiligheidssituatie in Nepal”* van 26 november 2012 dat *“Zes jaar na het beëindigen van de Maoïstische opstand tegen het Nepalese establishment en na het afsluiten van de vredesakkoorden lijkt de vrede definitief teruggekeerd. Enerzijds is de staat hervormd en anderzijds hebben de Maobadi zich ontwapend en hebben ze hun kampen opgedoekt.”*. Daar waar inderdaad mogelijk is dat algemene confrontaties tussen de activisten van uiteenlopende politieke partijen voorkomen in Nepal, kan niet blijken dat deze vaststelling betrekking heeft op de leden van de RPP-N daar uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie (NEP2012-002w RPPN) blijkt dat opnieuw verklaard werd dat de RPP-N leden de veiligste mensen van Nepal zijn, dat *“ze leven in hun eigen politiek hoekje en worden geenszins gezien als*

rivalen van welke andere politieke groep ook". Daarenboven dient een asielrelaas op zijn individuele merites te worden beoordeeld en volstaat een theoretische vrees – voor zover in deze al gegrond, *quod non* – niet.

Daar waar uit de *Subject Related Briefing "Nepal" "Veiligheidssituatie in Nepal"* van 26 november 2012 blijkt dat in het verleden verder inderdaad "open donatiecampagnes" werden gehouden, zou gewelddadige afpersing door de UCPN(M) en/of de YCL nu veel minder voorkomen. Voorts is het thans veel gemakkelijker dan vroeger om met de Maoïsten te onderhandelen over de gevraagde bedragen en zelfs om het verzoek tot schenking eenvoudigweg te weigeren zonder negatieve gevolgen. Vaak wordt zelfs geen bedrag vooropgesteld en zijn de Maoïsten reeds tevreden met bescheiden giften. De YCL zou hierbij niet meer overgaan tot geweld. Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk voor zijn leven te moeten vrezen omwille van het niet betalen van opgelegde schenkingen, voor zover überhaupt al geloofwaardig, *quod non*, gezien het niet eerder vermelden op de DVZ.

Verzoekers uitweidingen over de situatie in Nepal en de aan het verzoekschrift toegevoegde internetartikels en mensenrechtenrapporten volstaan dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Daar waar verzoeker nog verwijst naar de corruptie bij de politie, wijst de Raad er op dat, niettegenstaande hieromtrent geen motieven werden opgenomen in de bestreden beslissing, uit het gehoor niet kan blijken dat verzoeker enige poging ondernomen heeft om bescherming te zoeken bij de nationale autoriteiten.

3.5. Verzoeker kan zich daarenboven wel degelijk hervestigen in Nepal. Verzoeker kan bezwaarlijk menen internationale bescherming te kunnen genieten louter omdat hij zich niet veilig zou voelen (bij zijn oom). In deze stelde de Raad reeds vast dat verzoekers vervolging door de Maoïsten ongeloofwaardig is en tegenstrijdig aan de bij het dossier gevoegde objectieve informatie. Verzoekers ouders, ooms en familie wonen nog in Nepal, waarbij verzoeker tevens ongestoord bij zijn oom in Baranpur, Chitwan verbleef. Dat het huis van verzoekers ouders door Maoïsten werd vernield, is gezien verzoekers tegenstrijdige verklaringen (dat hij al in België was toen de Maoïsten het vernielden (volgens verzoekers verklaringen sinds 3 mei 2011), gehoor p. 3, versus, dat dit op 24 maart 2011 zelf was, gehoor p. 4, dat hij dit nieuws vernam toen hij in India was, gehoor p. 5) en de in het administratief dossier opgenomen objectieve informatie niet geloofwaardig. Derhalve heeft verzoeker wel degelijk meerdere veilige uitwijkmogelijkheden, waaronder zelfs bij familie. Geenszins kan verzoeker laten gelden dat hij geen intern vestigingsalternatief heeft. Dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend, doet hier niet ter zake, te meer verzoeker geen problemen met de Nepalese autoriteiten heeft.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast stelt verzoeker dat de materiële motiveringsplicht is geschonden, gezien het CGVS hem het subsidiaire beschermingsstatuut weigert zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn individuele redenen na te gaan. Uit de motivering zou niet blijken dat artikel 48/4, § 2, a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn. Indien hij dient terug te keren heeft hij schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert, wat in strijd is met artikel 3 EVRM.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de

subsidiare beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas en de feiten aan de basis van zijn relaas niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen “*zwaarwegende gronden*” om aan te nemen dat verzoekende partij op grond van deze feiten “*een reëel risico zou lopen*” “*de doodstraf of executie*” of “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst*” zou ondergaan in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoeker zich beroept op de algemene situatie, werkt hij dit middel niet voldoende uit en toont hij niet middels de door hem bijgevoegde artikelen en mensenrechtenrapporten aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Nepal willen reizen en niet slaat op Nepalese staatsburgers. Overigens wordt hierin enkel gesteld dat “*waakzaamheid geboden*” is en dat het aan te raden valt om protesten te vermijden en er bovendien rekening mee te houden dat dit de verplaatsingen binnen het land kan bemoeilijken. Geenszins kan hieruit een dermate ernstige toestand blijken zoals het verzoekschrift tracht te portretteren.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

4.7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK